

Zülkarneyn ve Nişanyan

Sevan Nişanyan sürekli olarak İslam Dininin temel kaynağı olan Kur'ana saldırıyor. Bunu aydınlanmak için yaptığını söylüyorsa da; yazılarında her zaman ve açıkça bütün inananlara, özellikle Müslümanlara hakaret ederek Kur'anın hurafe ve çalıntı olduğunu iddia ediyor. En son saldırısını da Zülkarneyn kıssası üzerinden yapıyor. İşte iddiaları:

1) Kehf suresinde geçen Zülkarneyn kıssası, bir Süryani menkıbeden uyarlanmadır. Bu sure, bütün tefsirlerde bildirildiği gibi 622'den önce Mekke'de değil de, Medine döneminde yazılmıştır. Çünkü bu kıssa, 629'da bir Süryani tarafından yazılmıştır.

2) Bu Süryani metin, o günün siyasi olaylarına atfen yazılmış uydurma bir efsanedir. Bu efsane yazıldıktan sonra iki ay içinde Medine'ye ulaştırılmıştır.

3) Muhammed, bu kıssadaki Hıristiyan unsurları atmıştır; kendi anlayışına mal etmiştir.

4) Nöldeke, Reinink ve K. Van Blad gibi oryantalistler, bu Süryani İskender kıssasının Kur'andaki anlatımın kaynağı olduğuna işaret etmişlerdir, diyor.

5) Zülkarneyn, zikir, yecüc-mecüc ve sed gibi Kur'anda geçen kavramlar, aslında tarihî rivayetlerin tekrarıdır; Kur'an vahiy değildir; Allah yoktur.. Dinler ve dindarlar bunları uydurmuşlardır, diyor.

İşte bu iddiaların cevabı şu gelen beş temel ve evrensel bilgidir:

Evvela: Sevan Bey, dil ve tarihi bütün yönleriyle bildiğini söylüyor. Fakat bu ve benzeri kıssaların evrensel manalarını bilmediği görülüyor. Çünkü bu metinleri ucuz, siyasi hurafeler olarak görüyor.

Hâlbuki Tevrat ve Kur'anda geçen kıssaların hiçbiri tarihî bilgiler olmadığı gibi; siyasi propaganda malzemeleri de değiller.¹ Bu kıssalar, insanlığın antropolojik, sosyolojik, dinî ve medeni evrensel yasalarını dile getiren; insanlığı düzene, inanca ve medeniyete sokan kutsal bilgilerdir. Bu bilgiler, her yörenin her çağın ihtiyacına göre dillendirilen ve sonsuz İlahî prensipleri ve insanlığın doğal sosyolojik bilincini içeren arketipal gerçeklerdir. Fakat Sevan Bey ve onun gibi düşünen oryantalistler, bunları efsane ve siyasi hurafe olarak görüyorlar. Sosyolojik ve psikolojik tahliller içeren romanları gerçek ve tarihî malzeme sanan çocuklar gibi olduklarını gösteriyorlar.

Mesela; Bediüzzaman Said Nursi bu Zülkarneyn kıssasının evrenselliğini şöyle anlatıyor:

¹ Bu kıssalardan Âdem, Yunus, Yusuf, İbrahim kıssalarının bütün detaylarının evrensel yorumları için; bizim Âdem ve Havva Kavramı, İbrahim Hakikati, İnsan ve Yunus Kavramı, Yusuf Suresinin Sosyolojik Tefsiri çalışmalarımıza bakabilirsiniz.

“Yemen Kralı olan büyük İskenderin yol göstermesi ile zalim kavimlerin mazlum milletlere saldırılarını önlemek için Çin Seddi kurulduğu gibi; Makedonyalı İskender gibi birçok cihangir ve güçlü krallar da maddi imkânlarla vahşeti ve yağmacılığı önledikleri gibi, manevi insanlığın padişahları olan bazı peygamberler ve müşitler de Zülkarneyn gibi davranıp, mazlumları zalimlerden kurtaracak birçok sedler, sonra dağların başında kaleler inşa etmişlerdir.. Bunu ya maddi güçleriyle veya manevi irşatları ile yapmışlardır...

Bu savunma yasası, yani vahşet ile medeniyetin diyalektik çatışması yasası, daha sonra şehirlerin etrafında yapılan surlarla, daha sonra şehirleri savunan topraklarla daha sonra büyük savunma gemileri ile devam etmiştir.” (Lem’alar, 16. Lem’a)

“Ahirzamanda anarşizm ve yıkım o kadar çok ve etkin olacaktır ki; ancak mucizevî, imani ve manevi bir hareket, ona karşı sedd-i Zülkarneyn olabilir. İşte Risale-i Nur böyle bir seddir.” (Lahikalar)

Bu dinsizlik ve onun sonucu ortaya çıkan anarşizm (düzensizlik) ve onun sonucu yapılan yağmalamalar ve yıkıcı faaliyetler, dünyanın sonuna doğru o kadar çok artacaktır ki; insanlığın sosyal ve medeni bilinci kaybolacak, insanlık bir nevi kıyameti yaşamış olacaktır. Onun içindir ki; aşırı derecede anarşizm ve vahşet demek olan Yecüc-Mecüc, kıyamet alameti sayılmıştır. Ve yine onun içindir ki, Zülkarneyn kıssasının hemen ardından kıyametten ve cehennemden söz eden ayetler gelmiştir.

İkinci Olarak: İslam tarihinde var olan hiçbir mezhep ve rivayetçi, Zülkarneyn kıssasını içeren Kehf suresinin Medine’de nazil olduğunu söylememiştir. Böyle bir iddianın hiçbir tarihi delili yoktur. Fakat Sevan Bey, olabilirlikleri olmuş gibi kabul ettiğinden ve ilmî deliller yerine, Allah’tan son derece korkan ve yalan söyleme ihtimali hiç olmayan insanları - gereksiz olarak- yalancılıkla itham etmekle güya dediklerini ispat etmiş oluyor.

Mesela: İslamiyetin ilk günlerinde Müslümanlar, Aramice ve Süryanice yazıyordu, diyor. Hâlbuki bunu destekleyecek hiçbir tarihî bilgi olmadığı gibi; İslamın ilk yıllarında taşlara yazılmış olan İslam yazısının belgeleri yayınlandı. İslamın kaligrafisiyle ilgili yayınlarda bu yazılar gösterildi. Fakat bu yazıların şekil olarak çok güzel olmadığı görülüyor. Büyük bir ihtimal ile o günün (7. yüzyılın) yazı şartlarına göre yazılan Mushaflar, daha sonra (9. yüzyılda) süslü ve sanatlı Kufi yazısı ile temize çekildiler.

Ayrıca Kur’anın da Tevratın da daha sonra gelen nesillere aktarımı, yazıdan daha çok hafızlık tarzında olmuştur. Zaten İslam dini, Kur’anın mütevatirliğini bu hafızlara dayandırır. Bu aktarmada hiçbir ihtilaf olmadığı gibi; bunlar, eldeki yazılı Kur’anlara da tamamen uygundurlar. Nitekim İrtidad savaşlarında bu hafızların bir kısmı şehit olunca; Sahabeler, Kur’an surelerini kitap haline getirdiler.. Hem de iki yazılı, iki de sözlü dört şahidin tasdiki ile...

Üçüncü olarak: Sevan Bey, bir okuyucusunu önkabul (apriori) ile suçluyor. Fakat kendisi, onlarca yerde ve hemen hemen bütün yazılarında peşin fikirli ve önkabul ile iddialarda bulunuyor. Mesela; Kur’anda geçen bu Zülkarneyn kıssasının ve Süryanice versiyonunun evrensel manaları gösterilince, Sevan beyin ne kadar manadan ve anlayıştan yoksun olduğu

ve ne kadar kuru iddialarda bulunduğu ortaya çıkıyor. Evet, maalesef Sevan, bu asrın materyalizm zehrini kapmış; bütün insanî birikimlere alaycı bir üslup ile hakaret ediyor. Hâlbuki birinci maddede de söylediğimiz gibi; dinî kıssalar ve büyü mümetin demek olan efsaneler² (mitolojiler) tarihî veya uydurma metinler değildir. İnsanlığın sosyolojik, antropolojik, dinî ve medeni yapısını anlatan evrensel yasalardır. İşte bu yasalardan bir tanesi de Zülkarneyn kıssasıdır. Bu kıssanın kısa manası şudur:

İnsanlık, evrensel diyalektik çatışma yasaının bir gereği olarak tarih boyunca, medeniyet ve vahşet çarpışmasını yaşamıştır. Vahşet veya çağdaş deyimini ile anarşizm ve yağmacılık; medeni dünyayı bazen o kadar çok karıştırmış ki, ancak dünyanın dört tarafına hâkim olan Zülkarneynler (madde-mana, din-dünya gibi ikili güçlere sahip liderler) onunla baş edebilmişlerdir. Bilindiği gibi, Kehf suresi, baştan sona kadar, varlıktaki fizikî ve metafizik sonsuz İlahî bilinci anlatır. Sure 110 ayettir. Altmışınca ayetlerden itibaren Musa (yasa ve düzen bilinci) ile Hızır'dan (ekolojik ve metafizik bilinçten) söz ediyor. Bu iki bilinçten sonra Zülkarneyn'den (yani din ve dünyaya, madde ve manaya sahip liderden) söz ediyor. Bu ise insanlığın tarihî ve sosyolojik seyri içinde saklı olan evrensel bilincin ifadesidir. Tefsirlerde Makedonyalı İskenderin Zülkarneyn olarak kabul edilmesinin bir sebebi de, İskenderin Doğu ile Batıyı, siyaset ile bilimi birleştirmesidir. Dünyaya bir asr-ı saadet getirmiş olmasıdır.

Kur’anda geçen Zülkarneyn kıssasının meal-tefsiri şöyledir:

“Sana Zülkarneyni soruyorlar. De ki: Ben onunla ilgili size bir mesaj³ okuyacağım.” (18/83)

[Burada geçen **De ki** ifadesi, Hz. Muhammed’in peygamberliğine vurgudur. Bu Zülkarneyn mesajının ancak iman ve vahiy bilinci ile bilineceğine işaretler. Demek inanmayanlar, bu kıssanın manasını ve evrenselliğini anlayamazlar; yecüc-mecüc olurlar.. İnsanlığı bozmasınlar diye bunların önlerine bir sed (engel) yapmak gerekir.]

“Biz Zülkarneyn⁴ için yeryüzünde bütün imkânları hazırladık. Her şeye varabilecek bir yol ve yöntem ona verdik.” (18/84) “O da bir yol ve yönteme tabi oldu.” (18/85) “Nihayet Batıya ulaştı. Güneşin bulanık ve sıcak bir çeşmede battığını gördü.” (18/86)

Bu cümlelerin izahı için şu iki noktaya dikkat etmek gerekir:

1) *“Güneşin hararetli ve çamurlu bir çeşme gibi görünen Atlas Okyanusunun sahilinde veya volkanlı, alevli dumanlı dağın gözünde gurup ettiğini Zülkarneyn görmüş. Yani zahir nazarda, Atlas Okyanusunun sahillerinde yazın şiddet-i hararetiyle etrafındaki bataklık hararetlenmiş, buharlaştığı bir zamanda, o buhar arkasında büyük bir çeşme havzası suretinde uzaktan*

² Efsane Farsçada büyü mümetin demektir. Bu gibi metinlere büyü denmesi, insanların tılsım ve illüzyon tarzında yaptıkları iş demek değildir. O edebi metinlerin gücünü simgeleyen mecazi bir deyimdir.

³ Zikir, mesaj demektir; yani olayı hatırlayıp ondan ders çıkarmak demektir. Çok ilginçtir ki; ayet, onun ile ilgili bilgiyi size anlatacağım demiyor. Onun mesaj ve manasını size okuyacağım diyor.

⁴ Karn, boynuz, çağ ve güç manasına gelir. İki kanatlılığı ve mükemmel bir gücü temsil ediyor. Boynuz katmanları ile zamanı gösterdiğinden bu karn kelimesi, çağ manasında kullanılmıştır. Karun kelimesi de (güçlü zengin kişi manasında) bu kökten geliyor.

Zülkarneyn'e görünen Okyanusun bir kısmında güneşin zahiri batışını görmüş. Veya volkanlı, taş ve toprak ve maden sularını karıştırarak fıskıran bir dağın başında, yeni açılmış ateşli gözünde, semavatın gözü olan güneşin gizlendiğini görmüş. Çeşme manasına gelen ayn, aynı zamanda göz ve güneş manasına da gelir.” (16. Lem'a)

2) Rivayette denilmiş ki: *“Zülkarneyn, ab-i hayatı (ebedilik suyunu) bulmak için Batıya gitti. Hızır onun yardımcısı ve teyzesinin oğlu idi. Hızır bu suyu buldu, ebedileşti; fakat Zülkarneyn o suyu bulamadı.” (Nesefi Tefsiri)*

Bunun yorumu şudur: Eski dünya kralları, dünyanın Doğusuna ve Batısına hükmetmişlerse de dünyanın yuvarlaklığı bilgisini ve varlık sisteminin sonsuzluğunu elde edememişlerdir. Neticede Hızır ile ifade edilen eko sistem devam etmiş, fakat o eski siyasetler yeryüzünden silinmişler.

[Hızırın, Zülkarneynin teyzesinin oğlu olması, aynen ekosistem gibi sosyal hayatın da sonsuz İlahî bir bilinç içerdiğinin işaretidir. Evet, her iki sistemde de sonsuz güzellikler olmakla beraber; gelişme ve imtihan için bir takım vahşi ve yıkıcı olaylar olmaktadır. Ayrıca ölüm de bir nevi batıya doğru gidiştir. Ve gerçek ebedilik ölümdedir, diye bu rivayet işaret ediyor.]

“Zülkarneyn Batıya gittiğinde medeni bir toplum ile karşılaştı. Biz de “Ey iki güce sahip kral, bunlara ya azap vereceksin veya içlerinde güzelliği tutturacaksın.” (18/86)

“Zülkarneyn dedi ki: Kim zulmederse bu dünyada biz, daha sonra ona azap vereceğiz. Sonra ölür, Rabbinin huzuruna gider, Allah, orada onu daha kötü bir azaba duçar eder.” (18/87)

“Fakat inanıp da yararlı işler yapan için ise, ödül olarak ona saf güzellik olacak. Ve ona emrimizden kolay olanları söyleyeceğiz.” (18/88)

[Bu üç ayet medeni bir toplumun yapısını haber verdiği gibi; Batıda güzel bir medeniyetin ortaya çıkacağını da haber veriyor.

*“Kim zulmederse biz **daha sonra** ona azap vereceğiz..”*

Burada geçen **sewfe** (daha sonra) vurgusu, ya medeni ülkelerde olduğu gibi, mahkemeye verir sonra cezalandırırız.. Veya Hz. Muhammed'in bu sure indikten yıllar sonra Medine'de suçluları cezalandırmasına vurgudur. Veya medeni Batı dünyasının daha sonra göreceği cezaları haber veriyor. Mesela Girit ve Vezüv yanardağları.. Girit yanardağı, Mısır da dâhil Batı ile ifade edilen eski medeni dünyaya büyük bir ceza olduğu gibi; Vezüv de Batının temeli olan Roma için büyük bir azap oldu.

“Zülkarneyn daha sonra bir yola girdi. Nihayet Doğuya yetişti. Orada güneşe karşı kendilerini örtecek bir şey bulamayan bir kavim ile karşılaştı.” (18/89-90)

“Bunun gibi; Güneye doğru da gitti; aynı durumda benzer bir kavim ile karşılaştı. Biz Zülkarneyndeki bütün imkân ve yetenekleri biliyorduk.” (18/91)

Bu 91. ayet, eğitmek ve medenileştirmek için Zülkarneynde birçok yol ve yöntemin varlığına vurgudur. Ki bu yol ve yöntemlerin başında Allah'ın ilminin ve isimlerinin sonsuzluğunu bilmek gelir. Evet, bu mana ayetin açık mealidir.

[Metinden ve tefsirlerden anlaşıldığı gibi; Doğudaki ve Güneydeki bu kavimler çıplak idi. Zülkarneyn bunları eğitebildi. Tek bir taraf kalmıştı; kuzeye yöneldi. Fakat bunları ıslah edemedi. Çünkü bunlar söz anlamıyordu. Onların saldırılarını önlemek için tek çare kalmıştı: Önlerinde sed yapmak...]

“Sonra yine yeni bir yola tâbi oldu.” (18/92) “Nihâyet iki dağın (Kafkas ve Himalaya dağlarının) birleştiği yere ulaştı. Baktı, önlerinde bir kavim var. Nerede ise hiç bir sözü anlamıyorlar.” (18/93)

“Dağın bu tarafında olan kavim dedi ki: ‘Ey Zülkarneyn, Yecüc-Mecüc (anarşist, karışık kabileler) yeryüzünde bozgunculuk yapıyorlar. Bizimle onlar arasında bir sed yapasın diye, sana vergi verelim mi?’” (18/94)

“Zülkarneyn dedi ki: ‘Rabbimin bana verdiği imkân, sizin duvar seddinden daha iyidir.⁵ Bana kuvvet ile yardım edin. Sizinle onlar arasında bir döküm yağalım.’” (18/95)

“Bana büyük demir parçalarını getirin. Nihayet iki sadef gibi birbirine karşı gelen iki dağın ortasını doldurunca ‘Onu körükleyin!’ dedi. Nihayet o demir yığınları ısınınca ‘Getirin bana, üzerine bakır/petrol dökeyim’ dedi.” (18/96)

[Ayette geçen **kıtr** kelimesi, *petrol manasına geldiği gibi, bakır manasına da gelir*. Evet, insanlık, demirden sonra, önce bakır teknolojisi ile sonra petrol ile kendini korumuştur. Bu diyalogdan anlaşılan mana, târih boyunca mazlum milletlerin taştan sedlerle, sonra demir sedlerle, sonra demirden olan silahlarla ve en sonunda petrol ile kendilerini savunmalarıdır. Bütün bu 10 bin yıllık savunma sanayii tarihi, Zülkarneyn ile ifade edilmiştir ki, Çin Seddi, Derbent Seddi ve Kuzey Irak'taki demir sed bunlardan sadece bir kaçıdır.]

“Artık Yecüc ve Mecüc o seddin üstünden atlayamadılar. Ve artık onu delediler.” (18/97)

“Zülkarneyn dedi ki: ‘Kıyâmete kadar Yecüc ve Mecüc'ün bu seddi aşamamaları, Rabbimin (dinin ve devletin) özel bir başarısıdır. Fakat Rabbimin kıyamet vaadi gelince onu yerle bir eder. Hiç şüphesiz Rabbimin vaadi gerçektir.’” (18/98)

[Evet, din ve devlet o günden beri insanlığı Yecüc ve Mecüc'den (anarşizm ve düzensizlikten) kurtarmıştır. Fakat kıyamete yakın Allah'ın somut rahmeti olan o düzen yıkılır. İnsanlar yine birbirine girer.]

Evet, Tarih boyunca Hunlar, Moğollar ve bir kısım Tatarlar daima medeni dünyaya saldırmışlardır. En son bu coğrafyadan komünizm dalgası olarak yine saldırılar oldu. Fakat demir parçaları ve onun içine üflenen petrol sayesinde bunların da önüne sanayi seddi

⁵ Onlar (redm) taştan duvar isterken, Zülkarneyn onlara demir seddi tavsiye ediyor.

yapılmış oldu. Metinde geçen *kıtr* kelimesi bakır manasına gelse de asıl manası katran denilen petrol demektir.

Yecüc-Mecüc ise etimolojik manası ile kendini yiyen ateş demektir. Bir insan kendi bedenini yerse hem yiyen hem yenilen olduğu gibi, birbirini yiyen ve başkasına zarar veren ve vahşet ateşini taşıyan kabileler, hem yecüc hem mecüdürlük. Yecüc kelimesi geçişlidir, mecüc kelimesi ise edilgendir. Evet, insanlar hiçbir mukaddesatı kabul etmeyince Allah'a ve ahirete imanı reddedince, anarşistleşirler, birbirini yerler. Sevan Nişanyan beyefendi, dinsizliği terviç etmekle galiba böyle bir neslin yetişmesine çalışıyor.

Bizim bu kıssayı böyle yorumlamamız; M. Esed, Cabiri ve benzerlerinin *Kur'an kıssalarının tarihi boyutu yoktur; Muhammed bunları sadece irşad için kullanmıştır* gibi, vahyin mahiyetini anlamayan anlayışla karıştırılmaması gerekir. Bizim bu tefsirimiz, Bediüzzaman ve M. İkbâl'in *Kur'an kıssaları insanlığın bütün dönemlerini aydınlatan her zaman ve her yerde görünen evrensel sosyal ve antropolojik yasalarıdır*, şeklindeki izahlarına dayanan bir açıklamadır. (Bakınız, 20. Söz ve İslami Düşüncenin Yeniden Teşekkülü.)

Süryanice olarak yazılan İskender kıssasından önemli noktalar:

1) *“İskender başına iki boynuz koyup kendisini yeryüzünde kudret (güç) sahibi yaptığı için Allah'a şükreder.”*

Bu cümle, gösteriyor ki: Gerçek krallar, din ve dünyayı, ilim ve siyaseti, dünya ve ahireti bir ve eşit olarak esas aldıktan sonra ancak bütün yeryüzüne egemen olmuşlardır. Tek taraflı gidenlerin iktidarları ise, daima yarım kalmıştır.

Kur'an Zülkarneyn (iki boynuz, iki güç sahibi) ifadesini özne yapmakla bu önemli manaya işaret ettiği gibi; İskender veya başka özel isimler seçmemekle, bu meselenin tarihi değil de evrensel bir yasa olduğunu söylemiş oluyor.

Ve bu kıssa ile Kur'an, İslam dininin çağdaş bir Zülkarneyn olduğunu söylüyor.. Evet, İslamiyet, Musa ile İsa'yı, kanun ile ahlakı, ilim ile siyaseti, beden ile ruhu birleştirdiğinden tarihteki başarısını elde etmiştir. İslam peygamberinin isminin de Muhammed ve Ahmed olması buna işarettir. Evet o, Muhammed olarak Musa ve devlet adamıdır; Ahmed olarak da İsa ve maneviyat adamıdır. İşte bakın; böyle evrensel onlarca mana nerede; Sevan'ın o değerli tarihî kralı iki boynuzlu tuhaf bir insan gibi göstermesi nerede?!

2) *“İskender Atlas Okyanusunun yıkıcı tesirini anlamak için mahpus suçluları denek olarak kullandı..”*

Bu ifade, Batının (çağdaş İskenderin) Amerika keşfinden sonra çalıştırılmak için götürdüğü mazlum zenci kölelerin 75 milyonunun yolda öleceğini haber veriyor. Ve bu gibi ayrıntılar, Kur'an kıssalarının herhangi bir yerden alıntı olmadığını da gösterir. Evet, eğer alıntı olsaydı, bu gibi detaylar Kur'ana geçirdi. Kur'an bu Süryani kıssayı esas almadığı gibi; bunun

yazıldığı zamandan bin sene önce bilinen Zülkarneyn'in Yemen veya Tevrat versiyonunu da esas almamıştır.

3) “İskender ve ordusu, güneşin battığı noktadan giderken; bu sefer kendilerini güneşin doğduğu yerde bulurlar.”

Bu ifade de eskiden asla bilinmeyen dünyanın yuvarlaklığını anlattığı gibi, çağdaş bir İskender olan Batının Amerika'yı keşfedeceğini de haber veriyor. Evet, Batı medeniyeti, aynen Makedonyalı İskender gibi, Aristonun bilgilerini esas almıştır.

4) Kıssada geçen Agog-Magog (Yecüc-Mecüc) sadece Hunların ismi değildir. Asya'dan yola çıkan bütün yağmacı hareketlerin ismidir. Çünkü bu tabir, Hunlardan çok önce yazıya geçen Tevrat'ta üç yerde geçiyor.

“Bu saldırılara karşı, Rum Kralı, bütün dünyaya egemen olur; yağma ve yıkıcı faaliyetleri durdurur. Bundan sonra kıyamete yakın Mesih gelir; kıyamet gerçekleşir..”

Bu ifade de der ki: Hıristiyan dünyasının (Rum kralının) Hunların saldırılarını durdurduğu gibi; meşhur olarak kendilerine Rumi denilen Anadolu Türkleri de Moğolların yıkıcı saldırılarını durdurmuştur. İnsanlık uzun bir dönem medenice yaşamıştır.

Fakat ahirzamanda vahşet ve vahşeti besleyen dinsizlik o kadar çok gelişecektir ki; ancak Mesih (mucizevî ve ruhanî bir güç) bunu önleyebilecektir. İncillerde ve İslamî kaynaklarda Hz. İsa'nın ikinci gelişinin manası işte budur.

5) “İskender dünyanın her tarafına egemen olunca Kudüse gider; Mesih geldiğinde kullanabilmesi için gümüş tahtını oraya bırakır.”

Burada İskender yine medeni Batı dünyasını temsil eder. Gümüş taht maneviyat ve ruhaniliği temsil eder. Altın taht ise, dünyevî ve maddi gücü temsil eder. Evet, medeni Batı âlemi; dünya ve dinî işleri birbirinden ayırdı. Fakat Kudüse (kutsal değerlere) ve maneviyata sahip çıkıyor. Ahirzamanda Hz. İsa'nın (Mesihin) dininin gerçekliğinin anlaşılması ile dinsizliğin dünyaya getirdiği çöküntü giderilmiş olacaktır.

6) İskenderin, Doğuyu-Batıyı, Güneyi-Kuzeyi alması, haç işareti için değildir. Gerçek ve tam bir yöneticinin dünyanın dört tarafına egemen olmasının ifadesidir. Evet, bir Zülkarneyn olan İslamiyet sayesinde Asya ve Afrika'da onlarca vahşi kabile medenileştiği gibi; manevi bir İskender olan Hıristiyanlık sayesinde de Avrupa'da onlarca vahşi kavim dindar ve medeni oldular. Daha önce yırtıcı aslanlar gibi iken faydalı birer kuzuya dönüştüler. Galiba Sevan Bey, İslama ve Hıristiyanlığa karşı gelmekle insanlığı vahşete geri götürmek istiyor.

Hulasa: Eski insanlar bilgiyi kutsal ve asla değiştirilmez bildiklerinden, kim ne bildi ise onu aktarmıştır; onu yazıya geçirmiştir. Aktarırken veya yazıya geçirirken eksiklikler olmuş olabilir. Veya o kadim metinleri günlük olaylara uyarlamış olabilirler. Fakat hiç kimse oturup kralımız için bir efsane uyduralım gibi, bir zaafın içinde olmamıştır. Böyle bir iddia, tarihin kadim kutsal karakterini bilmemek demektir.

Son İki Not:

1) İşte bu üç temel bilgi ile ve kıssanın Kur'anî versiyonunun açıklaması ile ve Süryani versiyonunun temel kısımlarının yorumu ile gayet net olarak görülüyor ki; Sevan Bey, bilge değildir. Okuduğu ve aktardığı metinleri hiç anlamayan ve her şeyi karanlığa ve kötülüğe yorumlayan biridir. Halkımız bu konuları bilmediği için maalesef ak ile karayı birbirinden ayırt edemiyor.

2) Sevan Beyin bir okuyucusu ona “İyi ki varsın!” diyor. Ben bütün kutsal değerlere saldırdığı için ona böyle diyemem. Fakat üç semavi dinin mensubu olan milyarlarca insanın bu mucizevî metinleri, tarihî malzeme olarak bilmekle çok büyük bir yanlış yaptıkları için yani dinin binlerce mucizevî evrensel manalarını hurafeleştirdikleri için “İyi ki Sevan Bey, bu konuları karıştırıyor” diyebilirim.

19. 01. 2013
Bahaeddin Sağlam

Bir hatırlatma: İnşallah 5. Cevabımız fitrat kavramı ile ilgili olacaktır.